

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Na svojem nedavnem potovanju v različne države Srednje Amerike sem lahko znova doživel blagoslovljeno edinost Dela. Ne nehajmo se čuditi ob tej milosti, ki nam jo Bog naklanja. Naš oče je v zvezi s 14. februarjem 1930 in 14. februarjem 1943 ob neki priložnosti dejal: »Gospod ni brez razloga hotel, da tadva izraza njegove dobrote datumsko sovpadata. [...] Prosíte Gospoda, naj vas nauči ljubiti edinost Dela, tako kot je On hotel od samega začetka« (14. 2. 1958).

Gospod je pri zadnji večerji molil za edinost tistih, ki bodo postali njegovi učenci: »Ut omnes unum sint« (Jn 17,21); da bi bili mi vsi eno. Ne gre le za edinost človeško dobro izgrajene organizacije, marveč za edinost, ki jo daje ljubezen: »kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi« (*prav tam*). V tem smislu so prvi kristjani svetel zgled: »Množica teh, ki so sprejeli vero, je bila kakor eno srce in ena duša« (Apd 4,32).

Ravno zato, ker izhaja iz ljubezni, ta edinost ni enoličnost, temveč občestvo. Gre za edinost v različnosti, ki se kaže v veselju ob sobivanju z drugačnimi lastnostmi, ko se ob drugih bogatimo, ko v svoji okolici širimo prijetno vzdušje. Jezus je nakazal, da je ta edinost pogoj za učinkovitost pri predajanju evangelija: »Da bo svet veroval« (Jn 17,21). Edinost, torej, ki nas ne zapira v skupino, marveč nas – kot del Cerkve – odpira za prijateljstvo do vseh ljudi pri tem veličastnem evangelizacijskem poslanstvu.

Potrudimo se z obnovljeno zavzetostjo za življenje edinosti: začeni s tistimi, ki so v naši neposredni bližini. Tedaj bomo z milostjo Boga, ki je vir te edinosti, zmogli premagati ovire, ki se lahko pojavijo na naši poti.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš oče

Rim, 14. februar 2019